

Надвечір, як грає на заході сонячне ТЛИВО...

Давид Гофштейн

Надвечір, як грає на заході сонячне тливо,
Туди пориваються очі мої сиротливо,
Де, наче пощерблена чаша,
Кривавим вином наливаються звільна міждашся.
У місті, де вмер уже гомін,
Про мене загинув і спомин...
З старою журбою,
В плащі, пересяклім наскрізь пилюгою,
Пускаюся я у непевну мандрівку,-
Вона тепер там десь, далека, таємна домівка.